

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 127/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 20 listopada 2023 roku w sprawie sygn. akt II K 5/23.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	-----	-----	-----	-----
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	-----	-----	-----	-----
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
-----	-----	-----	-----
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Podniesione w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zarzuty odnoszące się do punktów 3, 4 i 5 co do kary, a nadto w zakresie braku rozstrzygnięcia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

***odnośnie środka
kompensacyjnego:***

1. obraza przepisów
prawa materialnego
w zakresie
niezwiązanym z
kwalifikacją prawną
czynu zarzuconego
oskarżonemu:

- art. 46 § 1 k.k.
poprzez jego błędne
niezastosowanie i
zaniechanie
orzeczenia w
przedmiocie środka
kompensacyjnego
od oskarżonego na
rzecz oskarżyciela
posiłkowego R. Ż.,
podczas gdy
orzeczenie w
przedmiocie środka
kompensacyjnego
było obligatoryjne
wobec złożonego
przez pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego
pisemnego wniosku
w tym przedmiocie,

2. obraza przepisów
postępowania, która
miała wpływ na treść
wyroku:

- art. 410 k.p.k.
poprzez
nieuczynienie
podstawą
wyrokowania
ujawnionego na
rozprawie w dniu 22
czerwca 2023 roku
pisemnego wniosku
o orzeczenie wobec
oskarżonego środka
kompensacyjnego
na rzecz oskarżyciela

posiłkowego R. Ż.,
co miało wpływ
na treść wyroku w
zakresie w jakim
uczynienie tego
wniosku podstawą
wyrokowania
czyniłoby
obligatoryjnym
zastosowanie art.
415 k.p.k. i
orzeczeniem w
przedmiocie środka
kompensacyjnego,

- art. 415 §
1 k.p.k. poprzez
błędne
niezastosowanie i
zaniechanie
orzeczenia w
przedmiocie środka
kompensacyjnego
od oskarżonego na
rzecz oskarżyciela
posiłkowego R. Ż.,
podczas gdy
orzeczenie w
przedmiocie środka
kompensacyjnego
było obligatoryjne
wobec złożonego
przez pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego
pisemnego wniosku
w tym przedmiocie;

3. rażącą
niewspółmierność
orzeczonej wobec
oskarżonego w
punkcie 3 kary
pozbawienia
wolności w
wymiarze dolnej
granicy zagrożenia
ustawowego tj. 6
miesiący, podczas
gdy wynikającą z

wyroku
okolicznością,
pominiętą przy
wymierzeniu kary za
ten czyn jest to, że
oskarżony naraził aż
8 osób na ujemne
konsekwencje
prawne
(postępowania
wobec nieletnich),
co powinno mieć
wpływ na surowość
orzeczonej kary i
skutkować
orzeczeniem kary
jednostkowej za ten
czyn w wymiarze
nie niższym niż 1
rok i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności;

4. rażąco
niewspółmierność
orzeczonej wobec
oskarżonego w
punkcie 4 kary
pozbawienia
wolności w
wymiarze 4
miesiące, podczas
gdy za
wymierzeniem
surowszej kary w
wymiarze nie
niższym niż 1
rok pozbawienia
wolności za ten czyn
przemawia:

- ilość rozpijanych
małoletnich
(wszyscy małoletni
uczestnicy obozu),

- rodzaj i ilość
spożywanego
alkoholu (wódka ok.
6 l, wino, piwo),

- wynikająca z zeznań świadków, w tym zeznań W. M. (1) złożonych na rozprawie 6 listopada 2023 roku okoliczność w postaci skrajnie nieodpowiedzialnego zachowania oskarżonego, który dawał przyzwolenie nietrzeźwym małoletnim na kąpanie się w wodzie, a nadto, wynikająca z zeznań świadków okoliczność, iż oskarżony położył się spać, gdy małoletni przebywający nad zalewem nie spali i byli nietrzeźwi,

- wynikającą z zeznań świadków, w tym zeznań W. M. (1) złożonych na rozprawie 6 listopada 2023 roku okoliczność, iż nie był to pierwszy wyjazd, na którym oskarżony pozwalał małoletnim na picie alkoholu, zaś podczas przedmiotowego obozu nad zalewem sulejowskim rozpijanie małoletnich rozciągało się w czasie na dwa dni z rzędu.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1 -2 W pierwszym rzędzie przypomnieć należy, iż nie można też mówić o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem obrazy przepisów prawa procesowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.02.2007 r., IV KK 234/06, Legalis). Przy czym, w odniesieniu do zarzutu odwoławczego opartego na art. 438 pkt 1a k.p.k. zauważyć należy, że jest zasadny wówczas, gdy rozstrzygnięcie zawarte w wyroku wydanym na podstawie przepisów dotyczących konsekwencji prawnych czynu, dotyczy normy prawnej mającej charakter stanowczy, czyli zawiera nakaz lub zakaz, który związany jest z</p>		

przesłankami warunkującymi zastosowanie przepisu, ale tylko wtedy, gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne co do tych przesłanek. Wśród tych przepisów plasuje się również art. 46 k.k. odnoszący się do środków kompensacyjnych, gdy zarzut dotyczy przesłanek ich stosowania, ale pod warunkiem, że nie są kwestionowane ustalenia faktyczne co do tych przesłanek, np. art. 46 § 1 k.k., gdy oskarżony nie został „skazany” lub co do terminu „inna osoba uprawniona” albo nieorzeczenia tego środka, pomimo złożenia wniosku przez pokrzywdzonego oraz w wypadku obrazy przepisów prawa cywilnego, które mają tu zastosowanie.

Zważywszy na powyższe, a także mając na względzie, że oskarżyciel posiłkowy R. Ź. złożył na piśmie wniosek o orzeczenie środka kompensacyjnego, a wniosek ten został ujawniony na rozprawie w dniu

22 czerwca 2023 roku, doszło do naruszenia normy prawa materialnego, tj. w/w art. 46 § 1 k.k.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia na rzecz

pokrzywdzonego

Sąd Okręgowy miał na względzie, że należy uwzględnić winę sprawcy, charakter i rozmiar krzywd, czas trwania cierpień oraz sytuację

pokrzywdzonego,

zwłaszcza gdy uległa

ona pogorszeniu

(por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia

7 października 1998

r., I CKN 418/98,

Lex nr 1215980).

Uwzględniając

powyższe Sąd

odwoławczy uznał

za słuszne i

przekonujące

twierdzenia

apelującego, który

wykazywał, że czyny

oskarżonego M. W.

godziły w najwyższe

dobro syna R. W.

Ż., który stracił

życie. Uwzględniając

okoliczności

powstania krzywdy u

R. Ż. i negatywne

następstwa czynów

oskarżonego w

sferze jego cierpień

psychicznych

spowodowanych

utratają małoletniego

syna za zasadne

uznano roszczenia

w kwocie 200.000 złotych. Śmierć syna niesie ze sobą dla pokrzywdzonego niewątpliwie dotkliwe skutki, przecież w przyszłości byłby on podporą i wsparciem dla wyżej wymienionego zarówno pod względem emocjonalnym, jak i finansowym. Nadto, doznania cierpienia z pewnością potęguje fakt, że zaledwie kilka lat wcześniej R. Ż. utracił również wskutek śmierci żonę. Reasumując powyższe, wszystkie okoliczności czynu i jego następstwa dla pokrzywdzonego mające wpływ na wysokość orzeczonego zadośćuczynienia skłoniły Sąd Okręgowy do uznania, że kwota 200.000 złotych od oskarżonego będzie adekwatna by zadośćuczynić pokrzywdzonemu za doznane przez niego krzywdy i cierpienia.

Ad. 3 i 4
Odnosząc się do zarzutów rażącej niewspółmierności orzeczonych kar stwierdzić należy, że są one częściowo słuszne. Trzeba

bowiem pamiętać, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary, środka karnego czy nawiązki musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut

rażącej
niewspółmierności
kary, środka karnego
czy też nawiązki,
jako zarzut z
kategorii ocen
można trafnie
podnosić, gdy
wymierzona kara
lub środek nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przypisanego czynu,
jak i osobowości
sprawcy – innymi
słowy, gdy jest w
odczuciu
społecznym karą
niesprawiedliwą
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
11.04.1985 r., V KRN
178/85, Lex 20053).
Jak wskazuje się
w orzecznictwie,
zarzut
niewspółmierności
nie wymaga
wskazania nowych,
nieustalonych przez
sąd okoliczności,
polegać bowiem
może na wykazaniu,
że okoliczności
prawidłowo ustalone
mają takie znaczenie
i ciężar gatunkowy,
których orzeczona
kara bądź nie
uwzględnia w ogóle,
bądź uwzględnia
je w stopniu
niedostatecznym
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
23.10.1974 r., V KRN
78/74, Lex 18899).

Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania. Decydujące zaś znaczenie dla wymiaru kary łącznej mają przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do osoby oskarżonej, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Natomiast wypracowane wcześniej przez orzecznictwo i doktrynę koncepcje wymiaru kary łącznej w oparciu o bliższą, lub dalszą więź przedmiotowo

– podmiotową i
czasowo –
przestrzenną,
zachodzącą
pomiędzy
poszczególnymi
czynami
jednostkowymi,
także mogą mieć tu
znaczenie, jednakże,
co najwyżej,
pomocnicze.
Bowiem kara łączna
powinna być
postrzegana jako
swoiste
podsumowanie
działalności
przestępczej
sprawcy. Stanowi
ona wyraz
potępienia w
stosunku do
postępowania
sprawcy, jak również
podkreśla
nieopłacalność
przestępczej
działalności. Z
drugiej strony,
orzeczona kara
łączna powinna
być niezbędna dla
osiągnięcia celów
indywidualnego
oddziaływania. W
procesie orzekania
kary łącznej sąd
powinien mieć na
względzie, czy w
danym przypadku
zachodzą
okoliczności, które
przemawiają za
zsumowaniem
dolegliwości, czy też
przeciwnie – w
imię racjonalizacji
karania, wskazują
na konieczność

pochłonięcia części kar. Stosowanie zatem kumulacji albo absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za jednym, albo drugim rozstrzygnięciem.

W ocenie Sądu Okręgowego, zgodzić należało się ze skarżącym, że z uwagi na ilość rozpijanych osób małoletnich (8 osób), rodzaj i ilość spożywanego alkoholu w postaci wódki w ilości około 6 litrów i wina, a jednocześnie zważywszy na okoliczności w jakich były one spożywane w niewielkiej odległości od zbiornika wodnego, w którym wyżej wymienieni młodzi ludzie zażywali następnie kąpeli, przy jednoczesnym braku nadzoru ze strony oskarżonego, ale też uwzględnwszy fakt (jak wynika z relacji świadka W. M. (2)), że nie było to pierwsze tego typu zdarzenie (na poprzednich wyjazdach również miał miejsce taki

proceder),
dolegliwość
wymierzonej
oskarżonemu M.
W. kary 1 roku
pozbawienia
wolności za
przestępstwo z art.
208 k.k. - a
więc na poziomie
ukształtowanym
ostatecznie
orzeczeniem sądu
odwoławczego -
jest współmierna
w stosunku do
stopnia społecznej
szkodliwości
przypisanego mu
czynu i spełnia
zadania społecznego
oddziaływania kary
oraz cele szczególnie
- prewencyjne. Kara
ta jest wynikiem
trafnej oceny
okoliczności
przedmiotowych i
podmiotowych tego
czynu oraz
właściwości i
warunków
osobistych
oskarżonego i jako
spełniające wymogi
zakreślone
dyrektywami
przepisu art. 53 k.k.,
uznana być musi
za karę prawidłowo
wyważoną.

Przypisane
oskarżonemu czyny
miały charakter
zawiniony. W
ustalonym bowiem
stanie faktycznym
oskarżony mógł
zachować się

zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które z uwagi na osobowość oskarżonego mogłyby wpływać ograniczająco na możliwość jej zachowania się w sposób zgodny z prawem, czy też okoliczności, które wyłączałyby jego winę. W związku z tym, w kontekście powyższych wniosków oraz mając na uwadze całokształt okoliczności związanych z naruszeniem przez oskarżonego porządku prawnego, w tym również okoliczność, że naruszenie porządku prawnego miało charakter umyślny, a także fakt, iż w istocie rzeczy wina i stopień społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów, są znaczne - w ocenie sądu odwoławczego - karami jednostkowymi adekwatnymi będą kary pozbawienia wolności o charakterze izolacyjnym, przy czym jedna z nich na poziomie ukształtowanym

orzeczeniem sądu odwoławczego.

Podwyższenie jednej z kar jednostkowych spowodowało konieczność ponownego wymiaru kary łącznej przez Sąd odwoławczy, zaś wymierzając karę łączną miał na też na uwadze kierunek, zakres zaskarżenia, oraz podniesione zarzuty, a także okoliczności podmiotowe i przedmiotowe czynów i tym samym, jako właściwe uznano wymierzenie kary łącznej na zasadzie kumulacji w rozmiarze 4 lat pozbawienia wolności, uznając ją za wyważoną i sprawiedliwą.

Bowiem, w ocenie Sądu Okręgowego, dolegliwość wymierzonej oskarżonemu kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności - a więc na poziomie ukształtowanym orzeczeniem sądu odwoławczego - jest współmierne w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów i spełnia

zadania społecznego oddziaływania kary oraz cele szczególnie - prewencyjne. Jest wynikiem oceny okoliczności przedmiotowych i podmiotowych czynów oraz właściwości i warunków osobistych oskarżonego, ale przede wszystkim jest jedyną możliwą z uwagi na kierunek i zakres zaskarżenia. Należy przy tym mieć nadzieję, że kara wymierzona oskarżonemu w niniejszym postępowaniu spełni swoje cele nie tylko w indywidualnym zakresie, ale zwiększy także świadomość innych osób.

W odniesieniu do zarzutów skarżącego koncentrujących się zaś na wskazaniu rażącej niewspółmierności kary orzeczonej za czyn opisany w punkcie III aktu oskarżenia, a przypisany w punkcie 3 wyroku, należało zważyć, że indywidualnym przedmiotem ochrony czynu stypizowanego w art. 233 § 1 k.k. jest wydanie w konkretnej sprawie

prawdziwego
orzeczenia,
nieopartego na
fałszywych
dowodach. Chodzi o
zapewnienie
wiarygodności
ustaleń
dokonywanych w
postępowaniu
sądowym lub w
innym
postępowaniu
prowadzonym na
podstawie ustawy
(por. uchw. SN(7)
z 22.1.2003 r.,
I KZP 39/02,
OSNKW 2003, Nr
1-2, poz. 1). A
zatem, przedmiotem
ochrony przepisu
art. 233 § 1 k.k. jest
szeroko rozumiane
dobro wymiaru
sprawiedliwości, w
szczególności zaś
wartość, jaką jest
zapewnienie
wiarygodności
ustaleń
dokonywanych w
postępowaniu
sądowym lub innym
postępowaniu
przewidzianym w
ustawie, a co za
tym idzie – ochrona
prawidłowości
(trafności)
wydawanych
orzeczeń. Dobrem
prawnym
bezpośrednio
naruszonym lub
zagrożonym przez
złożenie fałszywego
zeznania jest zatem
mające zapaść w
tym postępowaniu

orzeczenie, nie jest nim zaś dobro prawne uczestnika postępowania, w którym zeznanie zostało złożone, chyba że działanie to narusza również inny przepis, chroniący bezpośrednio dobro prawne tej osoby (np. cześć, godność osobistą, mienie). W tym pierwszym wypadku do naruszenia lub zagrożenia dobra prawnego osoby, przez złożenie fałszywego zeznania, może dojść jednak dopiero wskutek orzeczenia sądu, a więc w sposób pośredni (post. SN z 1.4.2005 r., IV KK 42/05, OSNKW 2005, Nr 7–8, poz. 66, z krytyczną glosą A. Rybak-Starczak, Pal. 2006, Nr 7–8, s. 330–338). Podzielić więc należy stanowisko, że krąg pokrzywdzonych w rozumieniu art. 49 § 1 k.p.k. ograniczony jest zespołem znamion czynu będącego przedmiotem postępowania. Warunkiem przyznania statusu pokrzywdzonego danej osobie jest to, by jej dobro prawne zostało naruszone lub zagrożone w

sposób bezpośredni, a więc taki, w którym między czynem zawierającym znamiona przestępstwa a naruszonym lub zagrożonym dobrem danego podmiotu nie ma ogniw pośrednich. Zaś przedmiotem ochrony przepisu art. 233 § 1 k.k. jest, najogólniej rzecz ujmując, prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości w szerokim tego słowa znaczeniu. Tak określonego dobra nie sposób utożsamiać z indywidualnym interesem jakiegokolwiek osoby. Inaczej mówiąc, dobrem prawnym bezpośrednio naruszonym lub zagrożonym przez złożenie fałszywego zeznania jest zatem mające zapaść w tym postępowaniu orzeczenie, a nie jest nim dobro prawne uczestnika postępowania, w którym zeznanie zostało złożone, chyba że działanie to narusza również inny przepis chroniący bezpośrednio dobro prawne tej osoby, np. cześć, godność

<p>osobistą. W aspekcie powyższego skarżący nie był osobą uprawnioną do kwestionowania wyroku w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego kary za czyn opisany w punkcie III aktu oskarżenia, a przypisany w punkcie 3 wyroku.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę wyroku w części i tak:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w zakresie punktu 3 wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary jednostkowej za objęty tym punktem czyn w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia, - w zakresie punktu 4 wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności, - w zakresie punktu 5 wyroku poprzez połączenie orzeczonych wobec oskarżonego M. W. w punktach 1-4 kar pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>- orzeczenie wobec oskarżonego M. W. środka kompensacyjnego w postaci nawiązki na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. Ż. w wysokości 200.000 zł.</p>				
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wnioski częściowo zasadne z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego zarzuty odnoszące się do oskarżonego M. W.:</p> <p>1. obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu tj. art. 160 § 2 k.k. poprzez przyjęcie, że wyjazd oskarżonego z pokrzywdzonymi miał charakter obozu, zaś oskarżony przyjął na siebie dobrowolnie obowiązek opieki nad jego uczestnikami, podczas gdy z zebranego materiału</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

dowodowego wynika, że wyjazd miał charakter nieformalny i niezorganizowany, nie miał on odpłatnego charakteru, zaś oskarżony jechał na niego jak kolega czy też przyjaciel, a nie opiekun, zaś inne wyjazdy pokrzywdzonych z udziałem M. W. wyglądały w zupełnie inny sposób konieczne zgody rodziców, charakter odpłatny, zajęcia były stricte survivalowe,

2. obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu tj. art. 160 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony wypełnił zachowaniem znamiona w/w przestępstwa podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że W. Ż. na skutek utonięcia nie zostałby uratowany nawet wtedy, gdyby poszukiwała go większa liczba osób, a czas dojazdu służb ratowniczych nie nastąpiłby szybko, a dopiero po upływie co najmniej

kilkudziesięciu minut (20 i więcej),

3. obraza przepisów postępowania, mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów z zeznań świadka J. S., która nie wskazała, jak wynika to z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, z jakimi instytucjami szkoła, do której uczęszczali pokrzywdzeni miała podpisane umowy, gdyż nie posiadała pełnej wiedzy na ten temat,

4. obraza przepisów postępowania, mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów z zeznań świadka R. Ż. i oparcie wyroku na w/w dowodzie z zeznań świadka, podczas gdy jego zeznania znacznie różnią się od faktów ustalonych przez Sąd m. in. w zakresie jego wiedzy o problemach alkoholowych syna,

5. obraza przepisów postępowania, mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w postaci informacji o założeniu przez A. I. grupy na komunikatorze M., gdzie w dniu 05 lipca 2022 r., a więc przed złożeniem przez nich zeznań w postępowania przekazywała konkretne, niezgodne ze stanem faktycznym treści m. in. informując o znalezieniu telefonu W. Ż., powoływała się również na znajomości w Policji, wszystkim niepełnoletnim uczestnikom wyjazdu, których przekaz mógł wskazywać na fakt nieuprawnionego wpływania przez nią jako osobę dorosłą na treść zeznań oraz zachowanie pokrzywdzonych, a które to treści zostały odebrane przez niektórych z nich jako wymuszanie określonych zachowań na nich, co w konsekwencji

mogło wpłynąć na ich postawy,

6. obraza przepisów postępowania, mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 423 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP i w zw. z art. 6 ust. 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzona w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. poprzez pominięcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku powodów, dla których Sąd uznał zeznania V. M. w pełni za wiarygodne mimo że sam sąd zauważył, iż zeznania te w szczególności różniły się między sobą – te które zostały złożone na Policji – na stronie 12 uzasadnienia wyroku znajduje się zakończony w w/ w sposób fragment, którego nie sposób ani uzupełnić ani tym bardziej się do niego odnieść,

7. obraza przepisów postępowania, mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie art. 183 k.p.k. poprzez

pominięcie przez Sąd oświadczenia świadka o skorzystaniu z prawa odmowy zeznań od świadka Z. S. mimo sygnalizowanych przez nią informacji, iż jest w związku z oskarżonym zaś w Sądzie Rejonowym w Opocznie toczy się wobec świadka postępowanie w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich dotyczące możliwości składania przez świadka fałszywych zeznań, mimo iż w uzasadnieniu wyroku Sąd jednak uznał, że M. W. był osobą najbliższą dla Z. S. (str. 23 uzasadnienia),

8. obraza przepisów postępowania, mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 200 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy związanego z wydaniem przez biegłego opinii uzupełniającej w zakresie czasu zgonu i mechanizmów zgonu W. Ż., która to opinia udzieliła by odpowiedzi na pytanie w jakim czasie mógł nastąpić zgon W. Ż. przy założeniu, że

nastąpił on na skutek utonięcia i jaki był okres, w którym można było realnie pomóc tonącemu, mimo że odpowiedź na powyższe pytanie była znacząca dla ustalenia czy rzeczywiście działania, które podejmował oskarżony po tym, jak W. Ż. znalazł się w wodzie nie były wystarczające, jak to uznał Sąd w zaskarżonym wyroku,

9. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż wyjazd, w którym uczestniczyli oskarżony i pokrzywdzeni nad Zalew S. w czerwcu 2022 r. był obozem survivalowym, podczas gdy z żadnych dowodów nie wynika, że w/w wyjazd miał charakter obozu – ani obozu survivalowego ani tym bardziej zorganizowanego,

10. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż każdy wyjazd, gdzie nie ma zapewnionego zorganizowanego

noclegu lub
wyżywienia to
wyjazd survivalowy,
podczas gdy survival
to inaczej sztuka
przetrwania w
okolicznościach
dzikiej przyrody,
rodzaj aktywności
człowieka
skierowanej na
gromadzenie wiedzy
i umiejętności
związanych z
przetrwaniem w
warunkach
ekstremalnych, zaś
uczestnicy wyjazdu
nie musieli
zdobywać jedzenia
w lesie, zaś
podczas wyjazdu nie
zdobywali wiedzy
o przetrwaniu w
trudnych
warunkach, zaś ich
aktywność skupiała
się jedynie na
zabawie,

11. błąd w
ustaleniach
faktycznych
polegający na
przyjęciu, że podczas
spotkania
uczestników
wyjazdu w T. w lipcu
2022r. uzgadniana
była wspólna wersja,
jak w/w osoby
mają przedstawić
policji, podczas gdy
powyższe nie wynika
z zeznań świadków,
zwłaszcza J. I., który
wskazał, że nie
uczestniczył w tym
spotkaniu, a tylko
przyjechał na chwilę

	<p>po swoje rzeczy, ani wyjaśnień oskarżonego, zaś w rzeczywistości uczestnicy wyjazdu rozmawiali jedynie o rzeczywistym przebiegu wypadków oraz swoich odczuciach,</p> <p>12. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony przyjął na siebie obowiązek opieki nad uczestnikami wyjazdu nad Zalew S. podczas gdy powyższa konstatacja nie wynika z zeznań żadnego ze świadków, ani tym bardziej wyjaśnień oskarżonego,</p> <p>13. rażąca niewspółmierność kary z uwagi na orzeczenie kar jednostkowych oraz środka karnego, szczególnie wymienionych w pkt 1 i 2 wyroku w wysokości nie uzasadniającej jej wymierzenia w blisko górnych granicach kary.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>				

zasadny albo niezasadny		
<p>Ad. 1, 3-7, 9-12, 13 (w zakresie dotyczącym kary wymierzonej za czyn opisany w punkcie I aktu oskarżenia, a przypisany w punkcie 1 wyroku).</p> <p>Odnosząc się do zarzutu z punktu 1. (wskazano w nim naruszenie art. 160 § 2 k.k.) w pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy w swych judykatach wielokrotnie odnośnie tej przyczyny odwoławczej wyrażał jednoznaczne poglądy. Wskazał m.in., że odwołanie się do zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy skarżący zarzuca dokonanie błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowanie nieodpowiedniego przepisu lub niezastosowanie określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe, ale pod jednym</p>		

warunkiem – a mianowicie, że czyni to bez kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych. Innymi słowy rzecz ujmując – obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04.05.2005 r., II KK 478/04, Legalis). Podkreślić przy tym trzeba, że obraza przepisów prawa materialnego może wystąpić z różnych przyczyn, a w szczególności polegać może na błędnej wykładni danego przepisu, na zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu lub zastosowaniu go w nieodpowiedni sposób, bądź też na zastosowaniu przepisu pomimo zakazu określonego rozstrzygnięcia lub niezastosowaniu normy, której stosowanie było obowiązkowe. Natomiast zgodnie z doktryną i utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego nie stanowi obrazy prawa materialnego generalnie samo

nieskorzystanie przez sąd z przysługujących mu możliwości określonego rozstrzygnięcia (wyr. SN z 18.6.2003 r., IV KKN 101/00, Legalis). A zatem, może też polegać na niezastosowaniu przepisu bezwzględnie obowiązującego albo zastosowaniu przepisu pomimo bezwzględnego zakazu. Natomiast zastosowanie albo niezastosowanie przepisu dotyczącego instytucji o charakterze fakultatywnym nie stanowi obrazy przepisów prawa materialnego. Istotnie też należy zgodzić się, że obraza prawa materialnego powinna wynikać z samej treści wyroku (por. postanowieni Sądu Najwyższego z dnia 28.03.2017 r., III KK 498/16, Legalis). Błędem zaś w ustaleniach faktycznych, a nie obrazą prawa materialnego, jest także przyjmowanie za punkt wyjścia nie to co sąd ustalił, lecz to co sąd powinien był ustalić (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 05.01.2017 r.,

IV KK 430/16, KZS 2017, Nr 4, poz. 15). A zatem, obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego, a także w sytuacji niezastosowania określonego przepisu, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe. A zatem, zarzut podniesiony w tej formie nie zasługiwał na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutów z punktów 3-7, 9-12, przypomnieć w pierwszej kolejności należy, iż przekonanie sądu o wiarygodności określonych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów jedynie wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany

obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu (zobacz: OSNKW 7-9/1991, poz.41). Pamiętać też należy, iż konsekwencją zasady prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) jest wymóg, aby ustalenia faktyczne, w oparciu o które następuje orzekanie, były udowodnione, tylko wówczas można przyjąć, że są one prawdziwe, czyli zgodne z rzeczywistością. Organy procesowe w ramach swobodnej oceny dowodów są ustawowo zobligowane do ukształtowania przekonania dopiero na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ocenianych według zasad prawidłowego rozumowania z pełnym wykorzystaniem

dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Kodeks nie narzuca żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadza różnic do wartości poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do wszelkich organów procesowych. Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić przebiegu zdarzenia, lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie doświadczenie życiowe. W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają jednak obowiązek wnikliwego zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.). Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc

i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 k.p.k. Podzielić też należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV

KK 104/18, opubl. Legalis).

Mając na uwadze powyższe, Sąd odwoławczy uznał, że skarżący zmierza w istocie do wykazania, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił stan faktyczny, a przyczyną takiego stanu rzeczy były naruszenia prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie ma podstaw do kwestionowania uznania oskarżonego M. W. za winnego popełnienia przestępstw narażenia małoletnich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, podżegania do składania fałszywych zeznań oraz rozpijania małoletnich.

Podstawę dowodową tej części przestępczej działalności oskarżonego stanowiły zarówno osobowe źródła dowodowe, jak i dowody nieosobowe, co przedstawione

zostało wyczerpująco w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (vide k. 1436 i verte, k. 1446-1447), ze wskazaniem konkretnych dowodów. W dalszej części uzasadnienia sąd pierwszej instancji wskazał powody, dla których uznał za wiarygodne dowody stanowiące podstawę ustalonych faktów i oceny tej nie da się zakwestionować mimo podejmowanej, w tym zakresie, próby przez autora apelacji w aspekcie naruszenia zasady swobodnej oraz kompleksowej oceny ujawnionego w sprawie materiału dowodowego. Ma tego świadomość apelujący obrońca oskarżonego, który w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego nie afirmuje błędów logicznych czy precyzyjnych w rozumowaniu sądu, niezgodności oceny z wiedzą czy doświadczeniem życiowym. Prezentuje za to odmienny pogląd na ocenę przeprowadzonych dowodów i uważa,

że skoro oskarżony
przeczy wnioskowi
płynącemu z
przeprowadzonych
dowodów i
ustaleniom sądu
pierwszej instancji,
to ocena ta musi być
dotknięta błędami.
Nie akceptuje tym
samym sąd
odwoławczy tezy
stawianej przez
obrońcę
oskarżonego jakoby
wyjazd, w którym
brał udział
oskarżony wraz z
małoletnimi W. Ż.,
K. P. (1), D.
P., Z. S., K.
S., J. K., J. A.,
J. I. i V. M.,
miał charakter
nieformalny i
nieorganizowany,
zaś oskarżony jechał
na niego jak kolega
czy też przyjaciel, a
nie opiekun, wyżej
wymienionych. Tezy
tej skarżący, w
istocie rzeczy, w
żaden merytoryczny
sposób nie
uzasadnia i nawet
nie odnosi się
do rozważań sądu
pierwszej instancji,
przedstawionych w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku (vide k. 1446
i verte). Trudno więc
w tej sytuacji podjąć
nawet polemikę z
autorem apelacji,
aby wykazać
całkowitą
bezpodstawność

sygnalizowanego uchybienia w tym właśnie zakresie. Przede wszystkim, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił i należycie wykazał, że wyjazd oskarżonego z pokrzywdzonymi miał charakter obozu, zaś oskarżony przyjął na siebie dobrowolnie obowiązek opieki nad jego uczestnikami.

Wskazują na to jednoznaczne zeznania R. Ż. (który wyraził zgodę na wyjazd syna), relacje A. I. (która osobiście zawiozła syna J. I. na miejsce zbiórki), zeznania M. S. (k. 190 v. – który wskazywał, że dzieci pojechały na obóz z M. W., choć nie dawał mu zgody pisemnej), zeznania B. P. (mamy K. P. (2), która również wyraziła ustną zgodę), zeznania J. K. i P. K. (k. 445-446, 1264). Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej, klarownej, a nie dowolnej oceny relacji w/w świadków, w tym R. Ż. m. in. w zakresie jego wiedzy o problemach alkoholowych syna, która to okoliczność nie ma znaczenia

dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego za przypisane mu czyny. Podkreślić w tym miejscu należy, iż mankamenty uzasadnienia wskazane przez obrońcę w apelacji, a mianowicie jak wskazał pominięcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku powodów, dla których Sąd uznał zeznania V. M. w pełni za wiarygodne mimo że sam sąd zauważył, iż zeznania te w szczegółach różniły się między sobą – te które zostały złożone na Policji – na stronie 12 uzasadnienia wyroku znajduje się zakończony w w/w sposób fragment, którego nie sposób ani uzupełnić ani tym bardziej się do niego odnieść, to nie mają wpływu na treść zapadłego orzeczenia (są dla niego irrelevantne). Jakkolwiek zatem rzeczywiście w tym względzie uzasadnienie jawi się jako niekompletne, niemniej jednak nie wpłynęło to na rozstrzygnięcie, które zapadło przecież zanim doszło do

sporządzenia
pisemnych
motywów wyroku.
Co do zarzutów
dotyczących
przesłuchania i
oceny zeznań
świadka Z. S.
zauważyć należy,
iż Sąd Rejonowy
uznał, że M. W.
był osobą najbliższą
dla Z. S. (str.
23 uzasadnienia),
ale już apelujący
pomija dalszą część
wywodów mającą
istotne znaczenie z
punktu widzenia jej
statusu. Otóż dla
Z. S. został M.
W. uznany jako
osoba najbliższa
jako chłopak,
przyjaciel i dowódca,
co oczywiście nie
jest równoznaczne
z pojęciem osoby
najbliższej w
rozumieniu
przepisów i to taką,
której przysługuje
możliwość odmowy
składania zeznań w
trybie art. 182
k.p.k. i art. 183
k.p.k. Nie zasługują
również argumenty
jakoby błędnie Sąd
Rejonowy ustalił, że
podczas spotkania
uczestników
wyjazdu w T. w lipcu
2022r. uzgadniana
była wspólna wersja,
jak w/w osoby
mają przedstawić
policji. To skarżący
w sposób niezwykle
dowolny i wybiórczy

traktuje relacje świadków w tym zakresie i manipuluje faktami usiłując bezskutecznie lansować wersję, że uczestnicy wyjazdu rozmawiali wówczas jedynie o rzeczywistym przebiegu wypadków oraz swoich odczuciach. Wbrew stanowisku apelującego oskarżony M. W. przyjął na siebie obowiązek opieki nad uczestnikami wyjazdu nad Zalew S., uczestniczył z nimi w spożywaniu alkoholu, a w obliczu niewyobrażalnej tragedii (śmierci jednego z uczestników na skutek utonięcia) podjął działania ukierunkowane na uniknięcie się od odpowiedzialności.

Reasumując, zarzuty zawarte w wyżej wymienionych punktach okazały się chybione, zaś ustalenia poczynione w oparciu o analizę dowodów wiodą do przekonania, że brak było podstaw do modyfikacji w postulowanym przez obrońcę kierunku i kształcie. A zatem, odnosząc się do

wyartykułowanych przez skarżącego zarzutów w realiach niniejszej sprawy, postępowanie dowodowe i poczynione ustalenia faktyczne wskazują, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanych mu w punktach 1, 3, i 4 wyroku przestępstw. Bowiem z dokonanej przez Sąd Okręgowy analizy akt przedmiotowej wynika, że apelacja obrońcy oskarżonego jest zatem bezzasadna, a zarzuty w niej zawarte nie mogły podważyć prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, w zakresie nie podlegającym modyfikacji określonej w punkcie 3.1. i opisanym poniżej, będącej wynikiem częściowego uwzględnienia zarzutów apelacyjnych obrońcy i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Pomimo nie podzielenia zarzutów w opisanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy

uniewinnił
oskarżonego od
czynu opisanego
w punkcie II
aktu oskarżenia,
a przypisanym w
punkcie 2 wyroku
z następujących
względów. Otóż
przestępstwo z art.
162 § 1 k.k. jest
dokonane z chwilą
uchylenia się od
udzielenia pomocy
w warunkach
opisanych w tym
przepisie, chociażby
nie nastąpił żaden
efektywny skutek w
postaci śmierci lub
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu osoby
zagrożonej. Dla
bytu przestępstwa
z art. 162 § 1
k.k. nieistotne jest
natomiast
zagadnienie, czy
działanie, którego
sprawca zaniechał,
rzeczywiście
przyniosłoby
ratunek. Decydujące
jest, że sprawca,
widząc utrzymujące
się lub nawet
pogłębiające
zagrożenia dla życia
lub zdrowia
człowieka, nie
podejmuje wszelkich
dostępnych środków
mogących uchylić
lub choćby
pomniejszyć
wspomniane
zagrożenia. Tym
niemniej
stwierdzenie zgonu
nie wymaga

podejmowania
działań
zmierzających do
udzielenia pomocy
w sytuacji określonej
w przepisie art.
162 k.k., a
w okolicznościach
przedmiotowej
sprawy nie ustalono
i ustalenie w
tym względzie nie
jest możliwe, czy
w momencie, gdy
oskarżony podjął
decyzję o
zaniechaniu
dalszego
poszukiwania
pokrzywdzonego,
który wszedł do
wody i w momencie
odstąpienia od
zawiadomienia
odpowiednich służb
ratunkowych
pokrzywdzony W.
Ż. jeszcze żył.
Tymczasem
warunkiem
karalności jest
niepodjęcie działań
zmierzających do
udzielenia pomocy
- nawet gdy
szanse uchylenia
niebezpieczeństwa
były niewielkie,
gdyż dla bytu
przestępstwa z art.
162 § 1 k.k.
obowiązek w nim
określony musi
istnieć w chwili, gdy
udzielenie pomocy
było możliwe.
Bowiem jeżeli zgon
już nastąpił nie
może być mowy o
położeniu

zagrożającym życiu (por. OSNPG 1972, nr 1, poz. 11; wyrok SN z 15 września 1971 r., II k.r. 163/71). W realiach przedmiotowej sprawy, zważywszy na relacje świadków i poczynione ustalenia faktyczne istnieją nie dające usunąć się wątpliwości w zakresie tego, czy w chwili podjęcia przez oskarżonego decyzji o zaniechaniu zawiadomienia odpowiednich służb ratunkowych W. Ż. jeszcze żył. Inaczej rzecz ujmując już w chwili, kiedy oskarżony podjął krótkotrwałe jego poszukiwania pokrzywdzony mógł – na skutek zachłyśnięcia się wodą – już nie żyć. Stąd też istotnie oskarżony nawet gdyby podjął działania ukierunkowane na wezwanie w/w służb – w sytuacji, gdy w istocie nie mógł już wiedzieć, czy utrzymywało się lub nawet pogłębiało zagrożenia dla życia lub zdrowia W. Ż. (gdyż ten zniknął pod powierzchnią wody jeszcze zanim oskarżony dobiegł do miejsca zanurzenia się

pokrzywdzonego) -
mogłoby to okazać
się nieskuteczne i
wobec tego należało
oskarżonego
uniewinnić go od
stawianego mu
zarzutu
stypizowanego w art.
162 § 1 k.k.

Odnosząc się
natomiast do
zarzutu rażącej
niewspółmierności
orzeczonej kary - w
zakresie dotyczącym
kary wymierzonej
za czyn opisany
w punkcie I
aktu oskarżenia,
a przypisany w
punkcie 1 wyroku
stwierdzić należy, że
jest on bezzasadny.

Zdaniem sądu
odwoławczego, w
przedmiotowej
sprawie, Sąd
Rejonowy
prawidłowo wyważył
okoliczności
przedmiotowe i
podmiotowe czynu
oskarżonego
wskazując – vide k.
1450-1451 – że za
taką karą przemawia
wysoki stopień jego
społecznej
szkodliwości i
stopień zawinienia
oskarżonego,
określił zarówno
okoliczności
obciążające
(dopuszczenie się
czynu pod wpływem
alkoholu, jako osoba

kreująca się za przykład dla małoletnich, zachowanie zaś oskarżonego godziło w dobra o najwyższej wartości jakim są życie i zdrowie nieletnich), jak i łagodzące (dotychczasowa niekaralność). Sąd Rejonowy poruszając się, w tym względzie, w ramach swobodnego uznania sędziowskiego dostosował karę orzeczoną w stosunku do oskarżonego – będącego osobą w pełni poczytalną - do indywidualnych potrzeb resocjalizacyjnych i wychowawczych, aby kara ta stwarzała realne możliwości osiągnięcia wobec wyżej wymienionego korzystnych efektów poprawczych, poprzez wyrobienie u oskarżonego poczucia odpowiedzialności i poszanowania prawa.

Ad. 2, 8, 13 (w zakresie dotyczącym kary wymierzonej za czyn opisany w punkcie II aktu oskarżenia, a przypisany w punkcie 2 wyroku).

<p>Wobec uniewinnienie oskarżonego M. W. od czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia, a przypisanego w punkcie 2 wyroku na skutek poczynienia odmiennej oceny dowodów w tym zakresie i odmiennych ustaleń, wskazane zarzuty odnoszące się do tego czynu zdezaktualizowały się, a tym samym, nie było potrzeby odnoszenia się do wyrażonych w nich argumentów.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu celem ponownego rozpoznania, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 1 i 2 wyroku oraz orzeczenie kar w dolnej granicy za czyny opisane w pkt 3 i 4 wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za</p>			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wnioski częściowo zasadne z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	-----	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
-----	-----	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy wyroku w zakresie nie podlegającym modyfikacji orzeczeniem sądu odwoławczego		

opisanej w punkcie 5.2.1.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Wyrok Sądu I instancji w tym zakresie jest słuszny i sprawiedliwy. Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnionych przestępstw, jak i subsumpcji prawnokarnej dokonanych czynów. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale i dowody przeciwne, zostały one ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania,</p>	

wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Brak także podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w odniesieniu do oskarżonego M. W..

Z tych powodów Sąd Okręgowy, nie dopatrując się również uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, określonych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., zaskarżony wyrok wobec oskarżonego utrzymał w mocy w zakresie nie podlegającym modyfikacji opisanej w punkcie 5.2.1.

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zmieniono wyrok w stosunku do oskarżonego M. W. w ten sposób, że:

- uchyłono rozstrzygnięcie o karze łącznej zawarte w punkcie 5,

- uniewinniono oskarżonego od czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, a przypisanego w punkcie 2 wyroku,

- podwyższono orzeczoną w punkcie 4 karę pozbawienia wolności do 1 roku,

- na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat,

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn zarzucany w punkcie I aktu oskarżenia, a przypisany w punkcie 1 wyroku zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. Ż. kwotę 200.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Zwięźle o powodach zmiany

Powyższe zmiany wynikały z częściowego uwzględnienia

<p>zarzutów i wniosków apelacji skarżących zarówno pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, jak i obrońcy oskarżonego, o czym szerzej w części 3.2 uzasadnienia oraz zostały dokonane zważywszy na kierunek środka odwoławczego, granice zaskarżenia i podniesione zarzuty odwoławcze.</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>-----</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>-----</p>			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
-----	-----	-----	
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	Na podstawie art. 635 k.p.k., art. 6 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 2023 r., poz. 123 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego kwotę 400 zł tytułem opłaty za obie instancje, oraz kwotę 20 złotych tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.	
7. PODPIS		

0.1.1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego R. Ż..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia zawarte w punktach 3, 4, 5 wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 20 listopada 2023 roku w sprawie sygn. akt II K 5/23 oraz brak rozstrzygnięcia odnośnie środka kompensacyjnego.	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.1.1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. W. – adwokat A. J..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 20 listopada 2023 roku w sprawie sygn. akt II K 5/23.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana